

Відступ

Юрій Липа

1

Порохом Україна взялася,
Чорна коло гармати стоїть,
(Не говоріте теорій, бо теорія продалася.
Не говоріте нічого: слова – то вороги!)

І коло Неї люди в подертій одежі.
Коло Неї – босі полки,
Що боронять останні межі,
Що моляться тільки їй!

Та молитва їх проста, без афектації,
Молитва полків:
– Правдо, ти – зброя Нації,
Ми – гнів!
– І от відступають у розривах,
Усе рідших розривах гранат,
І от відступають, упадають,
покидають свій рідний край;
– Державо, ти була, як огненна злива!
Державо, прощай!

2

Вони розсипались по гранітах Європи,
Як стовпи іскор з огню
Великої легенди.
Гостроокі шофери з Авеню д'Опера,
Що бліднуть од радості на звуки заблуканих вистрілів,
Сірі шахтарі на Шлезьку, що в мокрих підземеллях,
Чують дзвони останньої години чужинців,
Лісоруби в Бразилії, студенти в Празі,
Фермери Канади, робітники на Кубі
Вірять, задихаючися від хворостей, втоми і порожнечі:
"Ми билися не надаремно!"
(1928)